

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
JULIANE KOKOTT,
predstavljeni 17. septembra 2020¹

Zadeva C-488/19

**Minister for Justice and Equality
proti
JR
(Sodba, ki jo je izrekla tretja država iz EGP)**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo High Court (višje sodišče, Irska))

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Področje uporabe – Sodba, ki jo je izreklo sodišče iz tretje države – Priznanje te sodbe v odreditveni državi članici – Izvršitev v odreditveni državi članici – Medsebojno priznavanje – Vzajemno zaupanje – Člen 4, točka 7(b) – Zavrnitev izvršitve evropskega naloga za prijetje – Kazniva dejanja, ki so bila storjena zunaj ozemlja odreditvene države članice“

I. Uvod

1. Pravosodni organi držav članic lahko na podlagi Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ² zaradi izvršitve kazni zapora izdajo evropske naloge za prijetje. Ali to velja tudi za izvršitev sodbe, ki jo je izrekla tretja država, država članica prosilka pa jo je na podlagi mednarodnega sporazuma priznala?

2. Poleg tega se v povezavi s sodbo, ki jo je izrekla tretja država, postavlja vprašanje o razlogu za zavrnitev izvršitve naloga za prijetje, ki ga Sodišče doslej še ni obravnavalo. Zaprošena država namreč v skladu s členom 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa lahko zavrne izvršitev, če je bilo kaznivo dejanje storjeno zunaj države članice prosilke, zakonodaja zaprošene države članice pa ne dovoljuje kazenskega pregona za ista kazniva dejanja, kadar so storjena zunaj njenega ozemlja. V obravnavanem primeru je bilo kaznivo dejanje sicer storjeno v tretji državi, vendar so bila pripravljala dejanja izvršena v državi članici prosilki. Zato je treba pojasniti, kaj to pomeni za uveljavljanje navedenega razloga za zavrnitev.

¹ Jezik izvornika: nemščina.

² Okvirni sklep Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim Sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24).

II. Pravni okvir

A. Mednarodno pravo

1. Konvencija med Litvo in Norveško o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v kazenskih zadevah

3. Republika Litva in Kraljevina Norveška sta 5. aprila 2011 sklenili Konvencijo o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v kazenskih zadevah, s katerimi se izreče kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti. Konvencija ureja priznavanje sodb odreditvene države (člen 7) in določa razloge za nepriznavanje v izvršitveni državi (člen 8).

2. Sporazum med Evropsko unijo, Islandijo in Norveško o postopku predaje

4. Sporazum med Evropsko unijo ter Republiko Islandijo in Kraljevino Norveško o postopku predaje med državami članicami Evropske unije ter Islandijo in Norveško³ velja od 1. novembra 2019.⁴

5. V uvodnih izjavah Sporazuma je navedeno:

„[...]

izražajoč medsebojno zaupanje v strukturo in delovanje svojih pravnih sistemov ter v sposobnost vseh pogodbenic, da zagotovijo pravično sojenje,

[...]“

6. Člen 1(3) tega sporazuma določa:

„Ta sporazum ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, zapisanih v Evropski konvenciji o človekovih pravicah ali, če gre za posredovanje pravosodnih organov države članice, načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

7. Sicer se določbe sporazuma o postopku predaje večinoma ujemajo z določbami Okvirnega sklepa 2002/584.

B. Pravo Unije

8. V uvodni izjavi 6 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:

„(6) Evropski nalog za prijetje, kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.“

9. Člen 1 Okvirnega sklepa 2002/584 vsebuje opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.“

3 UL 2006, L 292, str. 2, odobren s členom 1 Sklepa Sveta z dne 27. novembra 2014 (2014/835/EU) (UL 2014, L 343, str. 1).

4 Obvestilo o začetku veljavnosti sporazuma o predaji med Evropsko unijo, Islandijo in Norveško (UL 2019, L 230, str. 1).

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

10. Člen 2 Okvirnega sklepa 2002/584 določa področje uporabe evropskega naloga za prijetje:

„1. Evropski nalog za prijetje se lahko izda za dejanja, ki se po pravu odreditvene države članice kaznujejo z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti najmanj 12 mesecev ali, kadar sta kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, izrečena, za kazni do najmanj štirih mesecev.

2. Naslednja kazniva dejanja, če so v odreditveni državi članici kazniva z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti do najmanj treh let in kot so opredeljena po pravu odreditvene države članice, so po tem okvirnem sklepu in brez ugotavljanja dvojne kaznivosti storjenega dejanja razlog za predajo osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje:

– [...]

– nedovoljena trgovina s prepovedanimi drogami in psihotropnimi snovmi,

– [...]

3. [...]

4. Pri drugih kaznivih dejanjih, ki niso zajeta v odstavku 2, se zahtevana oseba lahko preda pod pogojem, da dejanja, za katera je bil odrejen nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, kakršni koli že so njegovi sestavni elementi ali opis.“

11. V skladu s členom 4 Okvirnega sklepa 2002/584 v nekaterih primerih ni treba izvršiti evropskega naloga za prijetje:

„Izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje:

1. če, v katerem od primerov iz člena 2(4), dejanje, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice ni kaznivo dejanje; [...]

[...]

7. kadar evropski nalog za prijetje zadeva kazniva dejanja, ki:

(a) se po zakonodaji izvršitvene države članice obravnavajo, kakor da so bila v celoti ali deloma storjena na ozemlju izvršitvene države članice ali na kraju, ki se kot tak šteje;

ali

(b) so bila storjena zunaj ozemlja odreditvene države članice, zakonodaja izvršitvene države članice pa ne dovoljuje kazenskega pregona za ista kazniva dejanja, kadar so storjena zunaj njenega ozemlja.“

12. Člen 8 Okvirnega sklepa 2002/584 določa vsebino evropskega naloga za prijetje:

„1. Evropski nalog za prijetje vsebuje naslednje podatke, podane v skladu z obrazcem v prilogi:

[...]

(c) dokazilo o izvršljivi sodbi, nalogu za prijetje ali kateri koli drugi izvršljivi sodni odločbi z enakim učinkom, ki sodi v okvir členov 1 in 2;

[...]“

C. Irsko pravo

13. Irska je Okvirni sklep 2002/584 prenesla z zakonom o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003. V oddelku 5 tega zakona je pojasnjeno, v katerih primerih se dejanje na Irskem šteje za kaznivo dejanje:

„V tem zakonu kaznivo dejanje, opredeljeno v evropskem nalogu za prijetje, ustreza kaznivemu dejanju po pravu [Irske], če bi storitev ali opustitev, s katero se izvrši kaznivo dejanje, v primeru, da bi bila na dan izdaje evropskega naloga za prijetje izvršena na [Irskem], pomenila kaznivo dejanje po pravu [Irske].“

14. Irska je z oddelkom 44 zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 prenesla člen 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584:

„V skladu s tem zakonom se oseba ne preda, če je bilo ali naj bi bilo kaznivo dejanje iz evropskega naloga za prijetje, izdanega v zvezi s to osebo, izvršeno zunaj odreditvene države in storitev ali opustitev, s katero se izvrši kaznivo dejanje, če je bila storjena zunaj [Irske], ne pomeni kaznivega dejanja po [irskem] pravu.“

15. Irski zakon o zlorabi drog iz leta 1977⁵ vsebuje oddelek 15(1):

„Vsaka oseba, ki zakonito ali nezakonito poseduje nadzorovano drogo za namene prodaje ali drugačne dobave drugemu v nasprotju s predpisi iz oddelka 5 tega zakona, stori kaznivo dejanje.“

III. Dejansko stanje in predlog za sprejetje predhodne odločbe

16. Oseba JR je litovska državljanica. Januarja 2014 se je v Litvi s tretjo osebo dogovorila, da bo za plačilo 570 EUR dostavila droge na Norveško. Iz Litve je drogo prepeljala prek več mednarodnih meja in na koncu s Švedske vstopila na ozemlje Norveške. To osebo so 19. januarja 2014 na Norveškem, približno pet kilometrov stran od meje, zalotili s približno 4,6 kg metamfetamina.

17. Heggen in Froland (okrajno sodišče Heggen in Froland, Norveška) je osebo JR (v nadaljevanju: obsojena oseba) 28. novembra 2014 zaradi kaznivega dejanja „nezakonite dobave zelo velike količine narkotičnih snovi“ na podlagi člena 162 norveškega kazenskega zakonika obsodilo na kazen zapora štirih let in šestih mesecev. Pritožba obsojene osebe je bila zavrnjena.

⁵ Kot je bil spremenjen.

18. Jurbarko rajono apylinkės teismo (okrajno sodišče regije Jurbarkas, Litva) je 18. junija 2015 na podlagi konvencije med Norveško in Litvo o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v kazenskih zadevah priznalo sodbo norveškega sodišča, tako da jo je mogoče izvršiti po litovskem pravu. Pritožba obsojene osebe zoper to odločbo je bila zavrnjena.

19. Norveška je obsojeno osebo 7. aprila 2016 predala Litvi.

20. Kaišiadorių rajono apylinkės teismas (okrajno sodišče v regiji Kaisiadorys, Litva) je 15. novembra 2016 odredilo, da je treba obsojeno osebo pogojno odpustiti iz zapora. Vendar jo je Marijampolės apylinkės teismo Jurbarko rūmai (okrajno sodišče v kraju Marijampolė, senat Jurbarkasa, Litva) 5. februarja 2018 zaradi kršitve pogojev za pogojni odpust napotilo na prestajanje preostanka kazni, ki je znašal eno leto, sedem mesecev in 24 dni.

21. Ker je obsojena oseba vmes pobegnila v tujino, so litovski organi 24. maja 2018 izdali evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve kazni zapora za enotno kaznivo dejanje nezakonite hrambe, prenašanja, posredovanja, prodaje ali drugačnega dajanja v promet zelo velike količine narkotičnih ali psihotropnih snovi.

22. Obsojeni osebi je bila 21. januarja 2019 na Irskem odvzeta prostost. Tam je do oktobra 2019 najprej prestajala irsko kazen zapora zaradi drugega kaznivega dejanja.

23. High Court (višje sodišče, Irska) mora odločiti o izvršitvi evropskega naloga za prijetje in je zato 26. junija 2019 Sodišču predložilo ti vprašanji:

„1. Ali se Okvirni sklep 2002/584 uporablja v položaju, ko je bila zahtevana oseba obsojena na zaporno kazen v tretji državi, vendar je bila v skladu z dvostransko pogodbo med zadevno tretjo državo in odreditveno državo sodba iz tretje države priznana v odreditveni državi ter izvršena v skladu z zakoni odreditvene države?

2. Če je to tako, kako naj izvršitveni pravosodni organ v okoliščinah, ko je izvršitvena država članica v svoji nacionalni zakonodaji uporabila razloge za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, določene v členu 4, točka 1 in točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584, sprejme odločitev v zvezi s kaznivim dejanjem, za katero se navaja, da je bilo storjeno v tretji državi, vendar pa okoliščine zadevnega kaznivega dejanja kažejo na to, da so se pripravljala dejanja zgodila v odreditveni državi?“

24. Sodišče je, ker ne gre za nujno zadevo, zavrnilo predlog High Court (višje sodišče) za obravnavo po nujnem postopku.

25. Pisna stališča o vprašanjih so podale obsojena oseba, Irska in Evropska komisija.

IV. Pravna presoja

A. Področje uporabe Okvirnega sklepa 2002/584 (prvo vprašanje)

26. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem sprašuje, ali je mogoče izdati evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve kazni zapora, ki jo je izreklo sodišče iz tretje države in priznala odreditvena država članica.

27. V skladu s členom 1(1) Okvirnega sklepa 2002/584 je evropski nalog za prijetje sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

28. V obravnavanem primeru želi odreditvena država članica izvršiti kazen zapora. Vendar te kazni ni izrekla ta država članica, ampak tretja država, odreditvena država pa jo je nato priznala. Zato je treba pojasniti, ali je mogoče evropski nalog za prijetje uporabiti v primeru sodbe, ki jo je izrekla tretja država, oziroma v primeru njenega priznanja v odreditveni državi.

29. Kazni zapora, ki jih izrečejo tretje države, z evropskim nalogom za prijetje načeloma ni mogoče izvršiti (glej v zvezi s tem oddelek 1). Položaj je drugačen, če odreditvena država članica kazen zapora prizna (glej v zvezi s tem oddelek 2). V tem primeru izvršitvena država članica preveri, ali je evropski nalog za prijetje veljaven (glej v zvezi s tem oddelek 3).

1. Načelo medsebojnega priznavanja ne velja v razmerju do tretjih držav, ...

30. Okvirni sklep 2002/584 se uporablja le za države članice, in ne za tretje države.⁶ Zato kazni zapora, ki jo izreče tretja država, z evropskim nalogom za prijetje načeloma ni mogoče izvršiti.

31. V skladu s členom 8(1)(c) Okvirnega sklepa 2002/584 lahko država prosilka evropski nalog za prijetje izda samo, če obstaja izvršljiva sodna odločba.⁷ Take izvršljive sodne odločbe izdajajo organi držav članic.⁸

32. Med državami članicami velja načelo medsebojnega priznavanja, ki temelji na načelu vzajemnega zaupanja in ki se v skladu s členom 1(2) in uvodno izjavo 6 Okvirnega sklepa 2002/584 v praksi uresničuje z evropskim nalogom za prijetje.⁹

33. Natančneje, z načelom vzajemnega zaupanja se od vsake države članice zahteva, naj, razen v izrednih okoliščinah, šteje, da vse druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice, priznane s tem pravom.¹⁰

34. Vendar teh načel ni mogoče avtomatsko prenesti na tretje države. Brez takega vzajemnega zaupanja namreč ni mogoče domnevati, da je tretja država spoštovala temeljne pravice zahtevane osebe. V skladu s členom 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 pa je temeljne pravice treba spoštovati. Tega ni mogoče avtomatsko nadomestiti z dejstvom, da je tretja država pristopila k mednarodnim pogodbam, ki načeloma zahtevajo spoštovanje temeljnih pravic.¹¹

35. Zato zgolj norveška sodba ni zadostna podlaga za izdajo evropskega naloga za prijetje.

2. ... ampak samo med državami članicami Unije ...

36. Vendar je Litva v obravnavanem primeru priznala sodbo in kazen, ki jo je izreklo norveško sodišče.

⁶ Sodba z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 42).

⁷ Sodbi z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, točki 43 in 44 ter točke od 49 do 57), in z dne 10. novembra 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, točka 27).

⁸ Sodba z dne 10. novembra 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, točki 32 in 33).

⁹ Sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točki 43 in 44), in PF (Generalni državni tožilec Litve) (C-509/18, EU:C:2019:457, točki 22 in 23).

¹⁰ Sodbe z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 36); z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 43), in PF (Generalni državni tožilec Litve) (C-509/18, EU:C:2019:457, točka 22), ter z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točka 46).

¹¹ Glej sodbi z dne 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, točke od 55 do 57), in z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 65).

37. Če Unija in tretja država nista sklenili mednarodne konvencije s tega področja, pravila na področju izročitve, ki veljajo v razmerju med tema državama, spadajo v pristojnost držav članic. Vendar morajo te države članice to pristojnost za izročitve izvrševati ob spoštovanju prava Unije.¹²

38. Ker Sporazum med Unijo, Islandijo in Norveško ob izročitvi z Norveške v Litvo še ni veljal, je lahko Litva neomejeno uporabljala konvencijo, ki jo je sklenila z Norveško.

39. Zato se postavlja vprašanje, ali je pogoj za izdajo evropskega naloga za prijetje to, da je bila kazen zapora, ki jo je treba izvršiti, izrečena v eni od držav članic, ali pa lahko odreditvena država članica s priznanjem sodbe „legalizira“ kazen zapora, ki jo je izrekla tretja država.

40. Zdi se, da se tak položaj pri sprejetju Okvirnega sklepa 2002/584 ni upošteval. Kljub temu se lahko evropski nalog za prijetje uporablja v položaju, kot je obravnavani, če so izpolnjeni pogoji iz Okvirnega sklepa. Tega namreč Okvirni sklep izrecno ne izključuje.

41. Izhajati je treba iz že omenjenega člena 8(1)(c) Okvirnega sklepa 2002/584. V skladu z njim lahko evropski nalog za prijetje temelji na drugi sodni odločbi države članice prisilke.¹³ To je lahko izvršljiva sodba, nalog za prijetje ali katera koli druga izvršljiva sodna odločba z enakim učinkom, ki spada v okvir členov 1 in 2.

42. V zvezi s tem iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da je okrajno sodišče regije Jurbarkas s sodbo z dne 18. junija 2015 priznalo norveško sodbo z dne 28. novembra 2014, tako da je bilo mogoče izvršiti po litovskem pravu. Okrajno sodišče v kraju Marijampolė, senat Jurbarkasa, je po začasni prekinitvi izvrševanja 5. februarja 2018 obsojeno osebo napotilo na prestajanje preostanka kazni. Torej obstaja izvršljiva sodna odločba.

43. Na podlagi katerih meril se presoja, ali ima sodna odločba enak učinek, ki spada v okvir členov 1 in 2 Okvirnega sklepa 2002/584, na prvi pogled ni očitno. Vendar je zlasti iz angleške in francoske jezikovne različice člena 8(1)(c) razvidno, da je treba preizkusiti, ali zadevna sodna odločba spada na področje uporabe členov 1 in 2.¹⁴ To je funkcija člena 8(1)(c). S podatki, ki so potrebni na podlagi člena 8, naj bi se samo dokazalo, da so pogoji za izdajo evropskega naloga za prijetje izpolnjeni.¹⁵ Ti pogoji so določeni zlasti v členih 1 in 2.

44. Področje uporabe členov 1 in 2 Okvirnega sklepa 2002/584 pa prav tako ni opredeljeno tako, da bi bile našteje nacionalne sodne odločbe, ampak z namenom in predmetom sodne odločbe.

45. Sicer je evropski nalog za prijetje v členu 1(1) Okvirnega sklepa 2002/584 opredeljen kot sodna odločba, ki jo izda država članica, vendar s tem ni mišljena sodna odločba, ki se izvršuje z evropskim nalogom za prijetje. V zvezi s to zadnjenavedeno sodno odločbo iz člena 1(1) za obravnavani primer izhaja samo, da mora biti namen naloga za prijetje izvršitev kazni zapora. Za to kazen – vsaj v skladu z besedilom te določbe – ni treba, da je bila izrečena v državi članici. Zato ima priznanje sodbe, ki jo je izrekla tretja država, enako funkcijo kot izrek sodbe, saj je zaradi njega potrebna izvršitev te sodbe v državi članici, ki jo je priznala.

¹² Sodbi z dne 13. novembra 2018, Raugevicius (C-247/17, EU:C:2018:898, točka 45), in z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 48).

¹³ Točka 31 teh sklepnih predlogov.

¹⁴ „[A]ny other enforceable judicial decision having the same effect, coming within the scope of Articles 1 and 2“ oziroma „toute autre décision judiciaire exécutoire ayant la même force entrant dans le champ d’application des articles 1er et 2“.

¹⁵ Sodba z dne 23. januarja 2018, Piotrowski (C-367/16, EU:C:2018:27, točka 59).

46. V skladu s členom 2(1) Okvirnega sklepa 2002/584 se lahko evropski nalog za prijetje izda, če je bila s sodbo izrečena kazen zapora najmanj štirih mesecev. Tudi v tej določbi ni navedeno, da je morala biti sodba izrečena v eni od držav članic. Sodba, ki jo je izrekla tretja država, spada na področje uporabe te določbe, če je bila z njo izrečena dovolj dolga kazen zapora.

47. Glede na navedeno se Okvirni sklep 2002/584 uporablja v položaju, ko je bila zahtevana oseba obsojena na zaporno kazen v tretji državi, vendar je bila v skladu z mednarodno pogodbo, sklenjeno s to tretjo državo, sodba iz tretje države priznana v odreditveni državi članici in se izvršuje v skladu z zakoni odreditvene države.

3. ... in ne pomeni slepega zaupanja

48. Tudi če se Okvirni sklep uporablja, je treba pojasniti še, v kolikšni meri je priznanje kazni zapora v državi članici pravosodnega organa prosilca zavezujoče za izvršitveni pravosodni organ.

49. Medsebojno priznanje sodbe s strani drugih držav članic je mogoče šteti za legitimno, če se spoštuje varstvo postopkovnih in temeljnih pravic.¹⁶ Okvirni sklep 2002/584 je treba zato razlagati tako, da se zagotovi spoštovanje temeljnih pravic zadevnih oseb, ne da bi bila s tem ogrožena učinkovitost sistema pravosodnega sodelovanja med državami članicami, v katerem je evropski nalog za prijetje, kot ga je določil zakonodajalec Unije, eden od njegovih bistvenih elementov.¹⁷

50. Sistem evropskega naloga za prijetje tako vključuje varstvo postopkovnih in temeljnih pravic na dveh ravneh, ki mora biti zagotovljeno zahtevani osebi. Na prvi ravni mora biti zahtevani osebi zagotovljeno sodno varstvo ob sprejetju izvršljive sodne odločbe. Na drugi ravni ji mora biti zagotovljeno sodno varstvo ob izdaji evropskega naloga za prijetje.¹⁸

51. Obstoj predhodnega sodnega postopka, v katerem se odloči o krivdi zahtevane osebe, namreč izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoča ugotovitev, da je odločitev o izdaji evropskega naloga za prijetje zaradi izvršitve kazni posledica nacionalnega postopka, v okviru katerega so bila obsojeni osebi priznana vsa jamstva, potrebna za sprejetje take vrste odločitve, zlasti tista, ki izhajajo iz temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, navedenih v členu 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584.¹⁹

52. V obravnavanem primeru je Litva na podlagi konvencije, ki jo je sklenila z Norveško, priznala norveško sodbo, obsojeni osebi pa je bilo s pritožbo zagotovljeno sodno varstvo zoper to priznanje. Na podlagi vzajemnega zaupanja med državami članicami je treba šteti, da so bile v tem postopku države članice prosilke spoštovane postopkovne in temeljne pravice obsojene osebe.

53. Kljub temu pa so v izjemnih okoliščinah mogoče omejitve načel medsebojnega priznavanja in vzajemnega zaupanja med državami članicami.²⁰

54. Izhodišče za ugotavljanje takih izjemnih okoliščin je člen 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584, ki določa, da ta sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz členov 2 in 6 PEU.²¹

16 V zvezi s tem izčrpno sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 35 in naslednje), in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točka 46 in naslednje).

17 Sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 63).

18 Sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 67), in PF (Generalni državni tožilec Litve) (C-509/18, EU:C:2019:457, točka 45).

19 Sodba z dne 12. decembra 2019, ZB (Državni tožilec v Bruslju) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, točka 36).

20 Mnenje 2/13 (Pristop Unije k EKČP) z dne 18. decembra 2014 (EU:C:2014:2454, točka 191) ter sodbe z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 82); z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 43), in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točka 49).

21 Sodbi z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 83), in z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 45).

55. Vendar vsake možne kršitve temeljnih pravic v državi članici prosilki še ni treba šteti za izjemno okoliščino, saj je v naravi vzajemnega zaupanja, da praviloma zadostuje, če se zadevnim osebam v zvezi s tem v tej državi zagotovi sodno varstvo.²²

56. Za izjemno okoliščino je treba šteti samo nevarnost hudih kršitev temeljnih pravic. Da gre za tako nevarnost, je Sodišče najprej presodilo v primeru nevarnosti nečloveškega ali ponižujočega ravnanja z zahtevano osebo v smislu člena 4 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.²³ Enako bi bilo treba obravnavati resnično nevarnost, da bo osebi, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje (zaradi kazenskega pregona), v primeru predaje odreditvenemu pravosodnemu organu kršena temeljna pravica do neodvisnega sodišča in zato bistvena vsebina njene temeljne pravice do poštenega sojenja, ki jo zagotavlja člen 47, drugi odstavek, Listine.²⁴

57. Če država članica prizna in izvrši kazen, ki jo je izreklo sodišče iz tretje države, se lahko nevarnost hude kršitve temeljnih pravic po eni strani nanaša na izrek sodbe v tretji državi, na primer na postopek, opredelitev kaznivega dejanja ali višino kazni, po drugi strani pa tudi na postopek in razmere v zaporu v državi članici prosilki.

58. Pri tem gre lahko za primere, v katerih so take nevarnosti očitne zaradi podatkov, ki so splošno znani,²⁵ ali pa primere, v katerih se zadevna oseba sklicuje na resno nevarnost hude kršitve temeljnih pravic v primeru izročitve.²⁶

59. Zato mora izvršitveni pravosodni organ v takih primerih po konkretni in natančni presoji posameznega primera preveriti, ali obstajajo resni in utemeljeni razlogi za prepričanje, da je zahtevana oseba izpostavljena nevarnosti hude kršitve temeljnih pravic.²⁷ Zaradi tega mora izvršitveni pravosodni organ, kot je predložitveno sodišče v postopku v glavni stvari, zlasti na podlagi člena 15(2) Okvirnega sklepa od odreditvenega pravosodnega organa zahtevati vse dodatne informacije, ki so po njegovem mnenju potrebne za presojo obstoja take nevarnosti.²⁸

60. Vendar v obravnavanem postopku doslej niso bili navedeni niti indici za kršitev temeljnih pravic, kaj šele indici za hudo kršitev temeljnih pravic. Upoštevati je namreč treba, da ne gre za priznanje sodbe katere koli tretje države.

22 Glej sodbe z dne 21. decembra 2011, NS (C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:865, točke od 80 do 85); z dne 10. decembra 2013, Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, točka 50 in naslednje); z dne 26. julija 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587, točka 48); z dne 2. aprila 2019, H. in R. (C-582/17 in C-583/17, EU:C:2019:280, točka 40), in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točka 47).

23 Sodbe z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 84); z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 44), in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točka 50).

24 Sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 59), in z dne 12. februarja 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, točka 43).

25 Glej sodbe z dne 21. decembra 2011, NS (C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:865, točka 87 in naslednje); z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 88 in 89); z dne 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, točke od 57 do 59); z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točke od 51 do 53), in z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 65).

26 Glej sodbo z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 64).

27 Sodbe z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 92 in 94); z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 73), in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu (C-128/18, EU:C:2019:857, točka 55).

28 Sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti sodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 76), in z dne 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, točka 42).

61. Sicer to, da je Norveška pogodbenica EKČP, ne zadostuje.²⁹ Vendar je ta država z Unijo sklenila sporazum o postopku predaje, ki je začel veljati 1. novembra 2019. Pogodbenice tega sporazuma so v preambuli izrazile medsebojno zaupanje v strukturo in delovanje svojih pravnih sistemov ter v svojo sposobnost zagotavljanja pravičnega sojenja.³⁰ S tem je Unija Norveški izrazila zaupanje, ki je enakovredno vzajemnemu zaupanju med državami članicami. Zato je treba pri tej tretji državi domnevati – kar je sicer mogoče ovreči – da je že doslej spoštovala temeljne pravice in da bo tako tudi v prihodnje.

4. Predlog glede prvega vprašanja

62. Glede na navedeno se Okvirni sklep 2002/584 uporablja v položaju, ko je bila zahtevana oseba obsojena in ji je bila izrečena kazen na Norveškem, vendar je odreditvena država članica v skladu z mednarodno pogodbo, sklenjeno z Norveško, to sodbo priznala in izvršila v skladu z zakoni odreditvene države.

63. Vendar pa mora izvršitveni pravosodni organ postopek predaje ustaviti, če obstajajo resni in utemeljeni razlogi za prepričanje, da bi izvršitev norveške kazni zapora, ki jo je Litva priznala, privedla do hude kršitve temeljnih pravic zahtevane osebe.

B. Možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje (drugo vprašanje)

64. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem sprašuje, ali izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje na podlagi člena 4, točka 1 in točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584, ker je bilo kaznivo dejanje storjeno v tretji državi, če je storilec kaznivega dejanja pripravljalna dejanja izvršil v odreditveni državi.

1. Člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584

65. V skladu s členom 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če v katerem od primerov iz člena 2(4) dejanje, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, po pravu izvršitvene države članice ni kaznivo dejanje.

66. Zdi se, da v obravnavanem primeru na tej podlagi ni mogoče zavrniti izročitve, saj je obravnavano kaznivo dejanje, to je trgovina s prepovedanimi drogami, tudi na podlagi oddelka 15 irskega zakona o zlorabi drog kaznivo dejanje in poleg tega vse kaže, da ne spada pod člen 2(4) Okvirnega sklepa 2002/584. Gre namreč za kataloško kaznivo dejanje na podlagi člena 2(2), peta alineja, ki ni pogojeno z dvojno kaznivostjo.

67. Zato se Sodišču ni treba izreči o členu 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584.

2. Člen 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584

68. Razlaga člena 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 pa je upoštevena za rešitev spora. V skladu s to določbo lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če se ta nanaša na kazniva dejanja, ki so bila storjena zunaj ozemlja odreditvene države članice, zakonodaja izvršitvene države članice pa ne dovoljuje kazenskega pregona za ista kazniva dejanja, kadar so storjena zunaj njenega ozemlja.

²⁹ Glej sodbi z dne 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, točke od 55 do 57), in z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 65), glej pa tudi sodbo z dne 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, točka 52).

³⁰ Sodba z dne 2. aprila 2020, Ruska federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, točka 73).

69. Zavrnitev je torej odvisna od dveh kumulativnih pogojev: prvič, kaznivo dejanje, na katero se nanaša evropski nalog za prijetje, je bilo storjeno zunaj ozemlja odreditvene države članice in, drugič, zakonodaja izvršitvene države članice ne dovoljuje kazenskega pregona za ista kazniva dejanja, kadar so storjena zunaj njenega ozemlja.

70. Smisel in namen te določbe o izjemi je omogočiti izvršitvenemu pravosodnemu organu, da pri izvršitvi evropskega naloga za prijetje upošteva temeljne odločitve zaprosene države članice v zvezi z obsegom njene pristojnosti za izrekanje kazni. Vendar ta cilj v skladu s členom 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 ne velja neomejeno.

71. Kar zadeva drugi zgoraj navedeni pogoj, lahko področje uporabe upoštevnih irskih kazenskih zakonodaj pojasnijo samo irska sodišča. Zato o zavrnitvi izvršitve odloča zaproseni pravosodni organ.

72. Vendar člen 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 pri opredelitvi pojma kaznivega dejanja, ki je bilo storjeno zunaj ozemlja odreditvene države članice, ne napotuje na pravo zaprosene države članice. Zato gre za pojem prava Unije, v zvezi s katerim mora Sodišče razložiti, kako ga je treba razumeti, če je storilec kaznivega dejanja pripravljala dejanja storil v odreditveni državi.³¹

73. V nasprotju s stališčem Irske dejstvo, da je odreditvena država članica sodbo priznala, za to vprašanje ni pomembno, saj priznanje ne spremeni tega, kje je bilo storjeno kaznivo dejanje. V skladu s členom 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 pa je treba upoštevati, kje je bilo kaznivo dejanje „storjeno“. Kaznivo dejanje mora biti torej v konkretno upoštevnem primeru storjeno zunaj ozemlja države.

74. V obravnavanem primeru se je obsojena oseba v Litvi s tretjo osebo dogovorila, da bo za denarno plačilo dostavila droge na Norveško. Iz Litve je drogo prepeljala prek več mednarodnih meja in na koncu s Švedske vstopila na ozemlje Norveške. Tam so jo, približno pet kilometrov stran od meje, zalotili z več kilogrami metamfetamina. Obsojena je bila zaradi „nezakonite dobave zelo velike količine narkotičnih snovi“. Pred Sodiščem se ni zatrjevalo, da so bila predmet obsodbe dejanja, storjena v Litvi.

75. Zato se v postopku v glavni stvari postavljajo tri vprašanja, in sicer, prvič, ali sklicevanje na člen 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 ni mogoče že, če so bila v odreditveni državi storjena samo nekatera, ne pa vsa ravnanja, s katerimi se izvršujejo zakonski znaki kaznivega dejanja; drugič, v kolikšni meri pojem kaznivega dejanja vključuje pripravljala dejanja in, tretjič, ali je to odvisno od vsebine sodbe, ki naj bi se izvršila.

a) Izvršitvena ravnanja, storjena znotraj države

76. Člen 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 je treba v zvezi s tem, v kolikšnem obsegu morajo biti ravnanja, s katerimi se izvršujejo zakonski znaki kaznivega dejanja, storjena v odreditveni državi, razlagati v povezavi s točko 7(a) tega člena.

77. Člen 4, točka 7(a), se nanaša na primer, ko je bilo kaznivo dejanje „v celoti ali deloma“ storjeno v izvršitveni državi. Če so bila nekatera od ravnanj, s katerimi se izvršujejo zakonski znaki kaznivega dejanja, storjena v izvršitveni državi, to torej zadostuje, da lahko izvršitvena država na podlagi te določbe zavrne izročitev.

³¹ V tem smislu sodbe z dne 17. julija 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, točka 42); z dne 16. novembra 2010, Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683, točka 38); z dne 14. novembra 2013, Baláz (C-60/12, EU:C:2013:733, točka 26); z dne 18. oktobra 2016, Nikiforidis (C-135/15, EU:C:2016:774, točka 28), in z dne 23. aprila 2020, Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI (C-507/18, EU:C:2020:289, točka 31).

78. V členu 4, točka 7(b), pa je navedeno zgolj „zunaj“ odreditvene države, ne da bi bilo še kaj dodano. Zato izključitveni razlog iz točke 7(b) tega člena velja samo, če je bilo kaznivo dejanje *v celoti* storjeno zunaj države prosilke, če pa je bilo zunaj države prosilke storjeno samo deloma, pa to ne zadostuje.

79. To razlago potrjuje tudi okoliščina, da se člen 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 ne uporablja samo za izvršitev kazni zapora, ki je predmet obravnavanega primera, ampak tudi za kazenski pregon. Ta pa bi moral biti mogoč tudi, če država prosilka začne ukrepati, ker je krajevno pristojna samo za nekatera ravnanja, s katerimi se izvršujejo zakonski znaki kaznivega dejanja.

b) Pojem kaznivega dejanja

80. Predložitveno sodišče pa sprašuje tudi, v kolikšni meri je treba pripravljalna ravnanja pripisati kaznivemu dejanju, zaradi katerega se zahteva izročitev.

81. V zvezi s tem je mogoče uporabiti člen 3, točka 2, Okvirnega sklepa 2002/584. V skladu s tem členom, ki je izraz načela *ne bis in idem* iz člena 50 Listine, je treba izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrniti, če je bila zahtevani osebi že izrečena sodba za ista dejanja. V zvezi s tem je Sodišče pri razlagi pojma „ista dejanja“ presodilo, da se nanaša na materialnost dejstev, ne glede na pravno opredelitev teh dejstev ali pravno zavarovanega interesa, in ugotovilo, da zajema vse konkretne okoliščine, ki so neločljivo medsebojno povezane.³²

82. Torej je treba tudi pri določitvi storjenega kaznivega dejanja upoštevati dejansko ravnanje. Odločilne so konkretne okoliščine, ki so neločljivo medsebojno povezane.

83. Pri kaznivih dejanjih na področju nedovoljene trgovine s prepovedanimi drogami lahko izvoz in uvoz istih prepovedanih drog v različnih državah pomenita celoto dejanj, ki so že po naravi med seboj neločljivo povezana.³³

84. V zvezi s tem je mogoče šteti, da je obsojena oseba, poleg kaznivih dejanj dobave in uvoza prepovedanih drog na Norveškem, izvršitvena ravnanja opravila tudi v Litvi, zlasti izvoz drog. To bi pomenilo, da kaznivo dejanje ni bilo storjeno izključno zunaj odreditvene države članice. Zato se ni treba dokončno opredeliti do tega, ali je dogovor z drugo osebo o prevozu drog za plačilo prav tako del take celote dejanj. Iz tega dogovora pa izhaja, da je obsojena oseba prepovedane droge izvozila iz Litve, da bi jih uvozila na Norveško, kar pomeni, da je imela enoten naklep.

85. Vendar je dokončna presoja o tem v pristojnosti pristojnih nacionalnih sodišč, ki morajo ugotoviti, ali obravnavana dejanja pomenijo celoto dejanj, ki so med seboj časovno, prostorsko in glede predmeta neločljivo povezana.³⁴ V obravnavanem postopku izročitve so za to ugotovitev odgovorna predvsem irska sodišča, ki pa morajo primerno upoštevati ugotovitve norveških sodišč, ki jih je priznala Litva. Poleg tega morajo, če so potrebna dodatna pojasnila, od litovskih sodišč na podlagi člena 15(2) Okvirnega sklepa 2002/584 zahtevati dodatne informacije.

32 Sodba z dne 16. novembra 2010, Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683, točki 39 in 40), na podlagi sodb z dne 9. marca 2006, van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165, točke 27, 32 in 36), in z dne 28. septembra 2006, van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614, točke 41, 47 in 48), o členu 54 Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma.

33 Sodbi z dne 9. marca 2006, van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165, točka 37), in z dne 28. septembra 2006, van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614, točka 51).

34 Sodbi z dne 9. marca 2006, van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165, točka 38), in z dne 28. septembra 2006, van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614, točka 52).

c) Predmet obsodbe

86. V obravnavanem primeru izvršitveni pravosodni organ zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje tudi ne more utemeljevati s tem, da se norveška sodba ne nanaša na prehod meje, ampak samo na dobavo prepovedanih drog.

87. Sicer je predmet obsodbe v obravnavanem primeru – kolikor je razvidno – samo kaznivo dejanje, storjeno zunaj ozemlja odreditvene države članice. Vendar je treba v skladu z besedilom člena 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 upoštevati, kje je bilo kaznivo dejanje „storjeno“. Če bi zakonodajalec hotel upoštevati le dejanja, ki so bila podlaga za izrečeno sodbo, bi uporabil pojem „sodba“, kot na primer v členu 3, točka 2, ali členu 4, točka 5.

88. Če bi se upoštevala le dejanja, ki so bila podlaga za izrečeno sodbo, bi to tudi nesorazmerno otežilo uporabo Okvirnega sklepa. Ob izreku sodbe namreč praviloma ni mogoče predvideti, katera ravnanja, s katerimi se izvršujejo zakonski znaki kaznivega dejanja, bi bila lahko pozneje pomembna za uporabo Okvirnega sklepa in bi jih bilo zato treba vključiti v sodbo. To še zlasti velja za izrekanje sodb v tretjih državah, saj tamkajšnja sodišča niso seznanjena s pogoji za uporabo Okvirnega sklepa.

89. Nazadnje tudi iz sodne prakse Sodišča o dvojni kaznivosti ne izhaja nič drugega. Sicer so upoštevni element za presojo dvojne kaznivosti dejanski elementi kaznivega dejanja, kot se odražajo v sodbi, ki jo je izrekla odreditvena država.³⁵ Vendar se tudi pri presoji dvojne kaznivosti upošteva storitev kaznivega dejanja, in ne sodba. V skladu s členom 7(3) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ³⁶ namreč lahko država izvršiteljica priznanje sodbe pogojuje s tem, da se *sodba nanaša na dejanja*, ki so kazniva tudi po pravu države izvršiteljice.

3. Predlog glede drugega vprašanja

90. Izvršitveni pravosodni organ torej ne sme na podlagi člena 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje, če se ugotovi, da je zahtevana oseba v odreditveni državi storila kazniva pripravljalna dejanja, ki so v konkretnem primeru neločljivo povezana s kaznivim dejanjem, zaradi katerega se je zahtevani osebi izrekla sodba.

V. Predlog

91. Zato Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje odgovori:

1. Okvirni sklep 2002/584/PNZ o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami se uporablja v položaju, ko je bila zahtevana oseba obsojena in ji je bila izrečena kazen v Kraljevini Norveški, vendar je odreditvena država članica v skladu z mednarodno pogodbo, sklenjeno z Norveško, to sodbo priznala in izvršila v skladu z zakoni odreditvene države.

Vendar pa mora izvršitveni pravosodni organ postopek predaje ustaviti, če obstajajo resni in utemeljeni razlogi za prepričanje, da bi izvršitev norveške kazni zapora, ki jo je Republika Litva priznala, privedla do hude kršitve temeljnih pravic zahtevane osebe.

³⁵ Sodba z dne 11. januarja 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, točka 37).

³⁶ Okvirni sklep Sveta z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL 2008, L 327, str. 27), kakor je bil spremenjen (UL 2019, L 219, str. 78).

2. Izvršitveni pravosodni organ ne sme na podlagi člena 4, točka 7(b), Okvirnega sklepa 2002/584 zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje, če se ugotovi, da je zahtevana oseba v odreditveni državi storila kazniva pripravljalna dejanja, ki so v konkretnem primeru neločljivo povezana s kaznivim dejanjem, zaradi katerega se je zahtevani osebi izrekla sodba.